

"ความดี" จะเกิดได้มีได้

ก็ต้องควรรู้ว่า "ความดี" แท้ๆ คืออะไร?

ความดีหรือความชั่วนั้น ก็คือสภาวะสองสภาวะ ที่นับเป็นของคู่กัน และตรงกันข้ามกันเท่านั้น และแท้ที่จริง ก็ไม่ใช่สภาวะที่บ่งบอกอะไร ที่แน่นอนถูกต้องแท้จริงอะไรนักด้วย เพราะแม้บางที จะเรียกว่า "ความดี" มันก็ยังคงคือ "ความชั่วชั้นสูง" อยู่ก็เป็นได้ หรือไม่บางที เราชนชาติเผ่านี้ เรียกการกระทำนี้ว่า เป็น "ความดี" แต่ในชนชาติบางเผ่า เขากลับเห็นว่าเป็น "ความชั่ว" โดยตรงกันข้ามเอาเลยจริงๆ จังๆ ก็เป็นได้อีกเช่นกัน

เพราะฉะนั้น จึงควรจะรู้จักตัว "ความดี" ที่แท้ที่จริงที่ถูกต้อง โดยไม่แปรไม่ผิด ไม่เปลี่ยนแปลงให้ได้ เราก็จะเป็น "คนดี" เป็นผู้ทำ "ความดี" ทุกเมื่อ ไม่มีผิดพลาดอย่างแท้จริง

เรามาลองพิจารณากันดูซิว่า "ดี" คืออะไรกันแน่ๆแท้ๆ จะขอยกตัวอย่าง ในเรื่อง "ดี" มากล่าวถึงสักเรื่อง เช่นว่า เรื่องการกิน เป็นต้น ถ้าคนกล่าวกันว่า "กินดี" ก็คือต้องกินได้ทุกเวลา และกินอย่างหรูหรา ครบพร้อมที่ต่อองการ เต็มที่ทั้งปริมาณ จนเรียกเหลือ้นเรียกว่า การ "กินดี" ของมนุษย์ ก็คงไม่มีใครเห็นผิดประหลาดไปจากนี้แน่ๆ เพราะทุกคน ล้วนแล้วแต่เหน็ดเหนื่อย สู้ทนทำงาน ทำการกันอยู่ ทุกเวลานาที ก็เพื่อจะได้ "กินดี" ดังกล่าวนี้นั้น ถ้าใครทำมาหาได้ จนเพียงพอที่จะ "จับจ่าย" หรือ จัดให้ตนเอง อยู่ในสภาพ "กินดี" อย่างที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นได้ ทุกคนก็จะทำ ทุกคนก็จะต้อง"เสพการกินดี" อย่างที่ว่านั้นทั้งนั้น

"การกินดี" ถ้าได้ในลักษณะ ถ้าอยากกินเมื่อใดก็ได้กิน และกินได้หรูหรา ครบพร้อมที่ต่อองการ และให้เต็มทั้งปริมาณ จน

เรียกว่าเหลือนี่ จะไม่มีใครเห็นว่าเป็น"ความชั่ว" เป็นความผิด
ตรงไหนเลย อย่างแน่นอนในคนธรรมดา

ตรงกันข้าม ถ้า "ผู้มีอันจะกิน"คนใด อยากกินก็ไม่กิน จะกิน
ให้หุรหาก็ไม่ยอม ต้องกินเซม็ดแซมม์ ทั้งๆที่ "มังมีเหลือพอ" อยู่
แล้ว คนผู้นี้ก็จะถูกกล่าวหาว่า "ตระหนี่ถี่เหนียว" และถูกกล่าวหา
ว่า เป็นผู้มีลักษณะเห็นแก่ตัว ไม่สปอร์ต ไม่กล้าได้กล้าเสีย ไม่รู้จัก
ใช้เงินที่อุตสาหะหามาได้ คนผู้นี้ก็กลายเป็นผู้ผิด เป็นผู้ทำ "ความ
ชั่ว" เป็น"คนไม่ดี" ดังสังคมส่วนใหญ่ เขาเห็นไปเสียอีก แต่ในอีก
มุมหนึ่ง หรือความเห็นของคนจำพวก เซม็ดแซมม์ ถิ่นเหนียวด้วยกัน
เขาก็เห็นว่า คนผู้นี้ปฏิบัติดีแล้ว ชอบแล้ว เป็นการปฏิบัติอย่าง
ถูกต้อง เป็น"ความดี" ที่ไม่กินให้หุรห่าฟุ่มเฟือยนั้น และก็เป็นคน
ที่รู้จักใช้เงินเช่นกัน คือไม่ใช่ให้มันพร่อง มันหมดไป เป็นผู้รู้จัก
สะสม รู้จักค่าของเงิน ค่าของความเหนียวยาก ที่อุตสาหะหามาได้

ด้วยยาก ก็ควรรักษามันไว้ ให้มันไปจากเราได้ด้วยยาก ผู้นี้ก็คือ "คนดี" ในสายตาของคนอีกหมู่หนึ่ง ดังนี้

ด้วยตัวอย่างเช่นนี้แหละ ในกรณีอื่นๆ ใดๆ ก็ยังมีลักษณะ เช่นนี้ทั้งนั้น ดังนั้น คำว่า "ความดี" เหล่านี้ จึงยังไม่ใช่ "ความดี" ที่แท้จริงแน่ๆ ยังเป็น "ความดี" ที่ดีกันได้ คำนกันอยู่ทั้งสิ้น

ถ้าเช่นนั้น "ความดี" แท้ๆ คืออะไร? และ "ความชั่ว" แท้ๆ คืออะไร? หากเอาผลสรุปของพุทธศาสนา ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอ้าง หรือมากล่าวเลย เราก็จะได้เป็นจุดยอด จุดแท้กันเลยทีเดียว ที่เดียวว่า "ความดี" ชั้นสุดยอด คือการไม่เบียดเบียนผู้อื่น และไม่เบียดเบียนแม้แต่ตัวเอง ถ้ายังเบียดเบียนตัวเองอยู่อย่างมาก แม้จะไม่เบียดเบียนผู้อื่นสิ้นแล้ว ก็ยังไม่ถือว่าเป็น "ความดี" ชั้นสุดยอด

ดังนั้น สิ่งใดเรียกว่า"ความดี" สิ่งนั้นก็คือ"ความไม่ชั่ว" สิ่งใด
ยังดีไม่แท้ ก็คือยังมีชั่วปนอยู่ ถ้า"ไม่ดีเลย" ก็คือ"ชั่วแท้ๆ" นั่นเอง
เพราะโดยแท้จริงแล้ว ความดีและความชั่ว ก็คือปลายสุดสองข้าง
ของคุณธรรมแห่งมนุษย์ ถ้าความดี เดินทางจากปลายสุด มาหา
ความชั่วเท่าใด ก็คือความดีลดน้อยลงๆ ทุกทีๆ และโดยนัย
เดียวกัน ถ้าความชั่ว ขยับตัวขึ้นไปหาความดี เข้าไปมากเข้าๆ ทุก
ที ก็คือความชั่วลดน้อยลงๆ กระทบตัวเองขึ้นไป เป็นความดีขึ้น
เรื่อยๆเช่นกัน

เอาละ พอได้หลักดังนี้แล้ว เราก็มาลองวิจัยกันดูซิว่า ทำ
อย่างไร เราจะได้รู้ว่า สิ่งใดอันใดอย่างไร จึงจะเรียกว่า"ความดี"
และทำอย่างไร เราจะได้รู้ว่า เป็นผู้ทำแต่"ความดี" แท้ๆได้ ก็
จำเป็นจะต้องรู้กันเสียก่อนว่า การไม่เบียดเบียนผู้อื่น กับไม่
เบียดเบียนตนเองนั้น คืออย่างไร เราจึงจะนำมาประกอบการ

แยกแยะ หรือวิจ้ยออกมาได้ว่า "ความดี" คือสิ่งใด อันใด หรือ
อย่างไร

การจะติดตามรู้ได้ชัดเจนว่า "การเบียดเบียน" คืออะไร? และ
จะรู้ได้ชัดเจน จนถึงว่า "การบังเบียดตนเอง" คืออย่างไร? นั้น เรา
จะต้องใช้ "สติ" ตรอง และต้องตรองให้ละเอียดจริงจัง อย่าง
สำคัญด้วย เมื่อตรองจนเห็นจนรู้ชัดแล้ว ก็จะต้องนำมา "ปฏิบัติ"
เป็นขั้นๆ เป็นลำดับๆ ไป ผู้ นั้นจึงจะได้เห็น "ความดี" ขั้นสูง ได้ถูก
แท้จริงจัง และกระเถิบตัวขึ้นไปเห็น "ความดี" ขั้นสูงที่แท้สูงขึ้นๆ
ไปเรื่อยๆ จนที่สุด ก็จะถึงจุดสุดท้าย คือเห็นและรู้จัก "ความดี" ที่
แท้ๆจริงๆ ถ้าไม่ทำดังที่ว่านี้ จะเพียงอ่านเพียงฟัง เพื่อให้รู้ว่า
"การบังเบียด" คืออะไร แล้วก็ไม่ได้หัด "ปฏิบัติ" ตัดขาด หรืองดเว้น
"การบังเบียด" นั้น แม้แต่ขั้นง่ายๆ ก็ตัดขาดไม่ได้ ยังคงเป็นผู้มี
"การบังเบียด" ผู้อื่นอยู่ อย่างไม่ท้อถอย ผู้ นั้นจะรู้จะเห็น "ความดี"
ขั้นสูงขึ้นไม่ได้เป็นอันขาด อย่างแท้จริง มันเหมือนกับการขึ้น

บันได ไปเห็น"ความสูง" ถ้าเรายืนอยู่แต่เพียงชั้นเดิม คือชั้นต่ำ ไม่ยอมพาตัวเอง ก้าวขึ้นไปสู่บันไดชั้นสูงแล้ว เราก็เพียงรู้ หรือเพียงเห็นแต่ "ชั้นบันได" ที่เป็นชั้นๆ อันจะพาคนขึ้นไปสู่ที่สูง เพื่อจะไปดู หรือไปเห็นความสูงนั้น อย่างเดียวเท่านั้น แต่จะไม่เห็นตัว "ความสูง" หรือ "ภูมิสูง" หรือ "แดนสูง"จริงๆ อันอื่นใดเป็นแน่แท้ ในเมื่อไม่พยายามก้าวขึ้นบันได ชั้นที่สูงขึ้นไป ให้ได้ด้วยดังนี้ ผู้คนที่ยืนอยู่บันไดชั้นที่ ๑ แต่บรรยายความสูง ในระดับบันได ชั้นที่ ๒-๓-๔-๕-๖ ให้ผู้อื่นฟัง จึงไม่มีทางถูกต้องแท้จริงได้เลย เป็นเรื่องหลักลอยทั้งสิ้น

นี่แหละเป็น "เคล็ด"ที่สำคัญยิ่ง ของการจะรู้จัก"ความดี" ที่แท้จริง และจะทำให้ผู้ได้รู้ ได้เห็นแท้ เห็นจริงนั้น เป็น"คนดี" อย่างแท้จริงๆด้วย ก่อนจะรู้ว่า "การเบียดเบียน" คืออะไร? ก็ต้องรู้ถึง ความเป็นอยู่ธรรมดาปกติ ของคนเสียก่อน อันนี้เป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะ "คน" ทั้งหลายส่วนมากนั้น จะยัง 모르เลย

ว่า ตนเป็นอยู่ได้ด้วยอะไร? หรืออะไรที่ตนยึดถือ เอามาเป็น "ชีวิต"? หรืออะไรที่เราใช้เป็นเครื่องนำพา "ชีวิต" ให้เป็นไปอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันนี้? ใครเคยนึกเคยคิดบ้างหรือเปล่า

"คน" นั้น เป็นอยู่ได้ด้วย "การเสพ" นั่นคือคำตอบที่ถูกที่แท้ ดังนั้น ถ้าไม่รู้ว่า "การเสพ" คืออะไรเสียแล้ว ก็จะไม่รู้ถึงเรื่องอื่นใดอีกเลย โดยเฉพาะ "การเบียดเบียน" หรือ "การบังเบียด"

"การเสพ" ทั้งหลายก็คือ "การจับจ่าย"

ตามให้ดีและตรงให้ดี "การเสพ" คือ "การจับจ่าย" ไม่ว่าจะเป็นการเสพใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อลงมือ "เสพ" ก็คือลงมือ "จับจ่าย" ออกไป หรือ "ทำลาย" สิ่งที่ตนเสพนั่นลงไป โดยตัวเราเอง ดังนั้น ถ้าไม่มีค่าจ้าง หรือสิ่งแลกเปลี่ยน ที่เราจะไป "จับจ่าย" แลกสิ่งที่

จะเสพนั่นมา เราก็จะต้อง"เป็นหนี้" เขาไว้ทันที จึงจะได้ "เสพ"
สิ่งนั้นๆ

นั่นคือ การมองให้เห็นอย่างละเอียด ถ้ามองกันอย่างผิวเผิน
คนก็จะเข้าใจเอาง่ายๆว่า "การเสพ" คือการได้มา "การเสพ" คือ
การรับเข้ามาแต่ถ่ายเดียว แต่คนก็ไม่ยอมคิดให้เห็นว่า ก่อนจะได้
เสพนั่น ทุกสิ่งทุกอย่าง เราจะต้อง"ลงทุน" หรือหาสิ่งที่จะเป็นของ
แลกเปลี่ยน มาไว้ก่อน แล้วก็ต้อง"จับจ่าย" ทุนที่หามาได้ เป็นของ
แลกเปลี่ยนสิ่งที่จะเสพไป จึงจะได้มาซึ่ง "การเสพ"นั้นๆ ถ้าไม่
อย่างนั้น ก็มีอีกกรณีหนึ่ง คือจะได้"เสพ"ก่อน โดยถือว่า ผู้เสพ
"เป็นหนี้"ผู้ที่ให้สิ่งนั้นมา"เสพ"ไว้ แล้วค่อย"จับจ่าย"ใช้หนี้ "ผู้ให้"
นั่นทีหลัง

ผู้อ่าน ต้องพยายามพิจารณาให้ดี ต้องให้ถูกฝาถูกตัว มันก็ไม่
มีอะไร มี"การเสพ" มี"ผู้เสพ" และ"ผู้ให้เสพ" นั่นเอง ยุ่งๆกันอยู่

และทุกสิ่งทุกอย่าง จะเป็นอยู่อย่างนี้ทั้งนั้น ไม่มีใครเลย จะได้อะไรมาฟรีๆ ไม่มีใครเลย จะได้"เสพ"ฟรีๆ โดยไม่"จับจ่าย" หรือ"ลงทุน" ลองนึกดูให้ดีๆ มีใครบ้าง ที่ได้อะไรมา"เสพ" โดยไม่แลกเปลี่ยน หรือไม่ลงทุนเลย และเช่นเดียวกัน ก็ไม่มีใครเสียอะไรไปฟรีๆ ไม่ว่าจะในกรณีใดๆทั้งนั้น ถ้านึกดูให้ดี ในชาตินี้ ชาติที่เราเป็นคนอยู่นี้แหละ ก็จะได้เห็นได้บ้างเรื่องบางอัน ที่เราได้มา"เสพ"ว่าเป็นการลงทุน เป็นการแลกเปลี่ยน หรือเป็นการ"จับจ่าย" แต่บางเรื่องบางอัน ท่านก็จะนึกไม่ออก สืบสาวไม่ได้ว่า มันได้มาโดยเราไป"ลงทุน"ไว้ ตั้งแต่เมื่อใด อันนั้นเรื่องนั้นแหละ จะทำให้ท่านเข้าใจผิด เข้าใจเขาไปว่า นี่กรรมังคือ "กำไร" หรือคือสิ่งที่ได้มาฟรีๆ ดังนั้น ใครผู้ใดที่ได้อะไรมาฟรีๆ ก็อย่านึกกระหยิ่มยิ้มย่องเป็นอันขาด ถ้าท่านไม่เคยลงทุนไว้ ท่านก็จะอยู่ในฐานะ ผู้ถูกเขามา ก่อนโดยแท้

ขอยืนยันว่า ไม่มีใครในโลก ไม่ว่าโลกนี้หรือโลกไหน จะไม่มีการได้อะไรมาฟรีๆ เป็นอันขาด ถ้าไม่ได้มาเพราะลงทุน แลกเปลี่ยนไปเดี๋ยวนี้ แล้วก็ได้มาเดี๋ยวนี้ เช่น การซื้อขายธรรมดาๆ ก็จะต้องได้มา โดยที่เราเคยได้"จับจ่าย" หรือลงทุนไว้แล้ว ตั้งแต่หลายมือ หลายวันมาแล้ว เราเพิ่งจะได้สิ่งตอบแทน แลกเปลี่ยนนั้นมา หรือไม่เช่นนั้น ก็จะต้องได้มา เพราะเราลงทุน "จับจ่าย" ไว้หลายเดือน หลายปีมาแล้ว พอมาถึงคราว สิ่งเหล่านั้น จะต้อง"ได้มา"เป็นของเรา เราก็จะได้มา บางคนลืมเลือนไปแล้ว เพราะได้ลงทุน "จับจ่าย"ไว้ล่วงหน้าเสียหลายเดือน หลายปีมาแล้ว บางคนจะไม่ได้จำเอาไว้ เสียด้วยซ้ำไปว่า ได้ลงทุนจับจ่ายเอาไว้ เช่น ให้ใครๆ เขาไปโดยบริสุทธิ์ใจ ไม่ได้นึกคิด จะรับผลตอบแทนอะไรจากเขาเลย จึงจำไม่ได้เลยว่า ได้ลงทุน"จับจ่าย"ไว้แล้ว แต่สิ่งที่ให้ไปนั้น มันจะต้องส่งผลสะท้อน กลับคืนมายังเราจนได้ อย่างแน่แท้ ไม่แปรปรวน ไม่วันใดก็วันหนึ่ง ไม่เมื่อใดก็เมื่อหนึ่ง อย่างแท้จริง นั่นแหละคือ สิ่งที่เราจะเห็นเป็นกำไร หรือเป็น"โชค" เป็น

"วาสนา" เป็น"บารมี"ของเรา หรือเรียกกันง่ายๆ ทั่วไปว่า เป็นบุญเก่า เป็นกุศลปางก่อน นั่นเอง ยิ่งบางคนนั้น ได้ลงทุน"จับจ่าย"เอาไว้แล้วข้ามชาติ เป็นชาติๆเลยทีเดียวนะ ลงทุนจับจ่ายไว้ ตั้งแต่ชาติที่แล้วบ้าง สองชาติที่แล้วบ้าง สามชาติ-สี่ชาติ-ห้าชาติ ที่แล้วๆ มาบ้าง

คนเหล่านี้ จะไม่รู้แน่ๆว่า เขาได้ลงทุน"จับจ่าย" ข้ามชาติไว้ ถ้าใครสะสมไว้มากๆ พอสิ่งเหล่านั้น มาส่งผลให้ในชาตินี้ ก็ไม่รู้ไม่แจ้งว่า ทำไมตนเอง ต้องเกิดในที่ดีบ้าง เกิดบนกองเงินกองทองบ้าง เหมือนคนเกิดมา ไม่เห็นต้องดิ้นรนอะไร แต่ได้มา ไหลมา เทมาบ้าง และผู้เกิดมาพร้อมมูล ดังนั้น ก็จะไม่รู้ต้นสายปลายเหตุเลย คืออยู่ในลักษณะผู้ไม่รู้ว่ ตนเกิดมามีพร้อมได้ด้วยอย่างไร เป็นดังนี้แหละส่วนมากที่สุด เพราะฉะนั้น จึงมองกันไม่เห็น อ่านกันไม่ออก รู้กันไม่ได้ว่า ที่แท้นั้น เราจะได้อะไรมาฟรีๆเลย เป็นอันขาด ไม่ว่าสิ่งใดๆทั้งมวล ทั้งสิ่งของวัตถุ และทั้งอารมณ์จิตใจ

ทุกประการ และเช่นเดียวกัน ผู้ใดลงทุนอันใดไว้ หรือ"จับจ่าย" ไว้ แต่ยังไม่ได้"เสพ" สิ่งที่ตนจับจ่ายไว้นั้นๆ ก็จะไม่มีความสูญหายไปไหน สิ่ง "ลงทุนจับจ่าย"ไว้นั้น ก็จะเป็น"ทุนสะสม" ของเราทั้งสิ้น สักวันหนึ่ง จะต้องหมุนเวียน มาคืนให้เราจนได้

เป็นดังนี้โดยแท้โดยจริง เพราะสมบัติ ทั้ง "รูปสมบัติ" และ "อรูปสมบัติ" ในโลกนี้ จะไม่มีเกิดใหม่ และจะไม่มีความสูญหายไปไหน นอกจาก มันจะหมุนเวียนและเปลี่ยนที่อยู่ และแปรสภาพของมัน เท่านั้น ปราชญ์แก่ชั้นไอน์สไตน์ ยังยืนยันได้ตรง ตามพระพุทธองค์ ยืนยันไว้แล้วว่า ในโลกนี้ ไม่มีอะไรเกิดใหม่ ไม่มีอะไรสูญหายไปไหน

ในชีวิตของคนเรา มันมีทั้ง"สมบัติเก่า" หรือ"สมบัติอดีต" อันคือ"ทุนสะสม" ตั้งแต่ชาติใดๆ มาแล้วก็ไม่รู้ บางทีเกิดมาปุ๊บ ได้ทันทีก็มี บางทีเกิดมาแล้ว ต้องรอจังหวะ รอโอกาส "สมบัติเก่า"

นั่น จึงจะหมุนเวียนมาหาเรา และมันจะมี "สมบัติปัจจุบัน" อันคือ สมบัติที่เราทำในชาตินี้ ลงทุนลงแรงไปเท่านี้ แล้วก็ได้สิ่งตอบแทน มาเท่านี้ นั่นก็คือ สมบัติปัจจุบันแหละ และมันก็ยังมี "สมบัติอนาคต" หรือ "สมบัติสะสมใหม่" ที่เรากำลังจะทำลงไป ในชาตินี้ นี้แหละ ลงทุนลงแรงลงไป เมื่อทำลงไปแล้วเมื่อใด ถ้าเราไม่ได้ "สมบัติปัจจุบัน" มาตอบแทน "การลงทุน" นั้นก็จะปิดเป็น "สมบัติอนาคต" ทันที หรือแม้ลงทุนไปแล้ว แต่ได้ "สมบัติปัจจุบัน" ตอบแทนมาน้อยกว่าที่ควร คือ "ขาดทุน" ก็จงทราบไว้เถิดว่า สิ่งที่เราเรียกว่า "ขาดทุน" นั้นแหละ คือ "ทุนสะสม" ของเรา มันจะถูกปิดลงไปเป็น "สมบัติอนาคต" เท่าจำนวน หรือเท่ากับ "ค่า" ที่เรา "ขาดทุน" นั้นเอง ใครจะได้กำไรอย่างไรในชาตินี้ ก็จงอย่าไปอิจฉาเขาเลย ใครจะโกงเราอย่างไรในชาตินี้ ก็อย่าไปโกรธเขาเลย หรือใครจะเอาเปรียบเราอย่างไร ก็อย่าไปถือสาเขาเลย นั่นคือ เขารับสะสมสมบัติไว้ให้เรานั้นเอง ดังนั้น "สมบัติอนาคต" ที่ได้สะสมไว้แล้ว หรือ "สมบัติใหม่" ที่เรากำลังจะสร้างจะก่อ (ยังไม่ได้สร้าง)

สมบัตินี้แหละ จึงมีความสำคัญกับคนยิ่งนัก เพราะเราจะสร้างจะก่ออย่างไร จึงจะทำได้ สมบัติที่เราสร้างเราก่อนนั้น เป็น"สมบัติอนาคต" เป็น"ทุนสะสม"ไว้ จึงจะดี เมื่อได้ชื่อว่า "ทุนสะสม" ก็เรียกนั้นว่า "สมบัติเก่า" เป็น "บุญเก่า" หรือ "บารมีเก่า" ของผู้นั้นๆ ซึ่งจะตามไปให้ผล ในอนาคตนั่นเอง

"สังกรรม" ไม่มีใครแย่งแย่ง หรือคดโกงบิดเบี้ยว ด้วยวิธีการใดๆ ได้เป็นอันขาดในโลกนี้ หรือจะในโลกไหนก็ตาม ทุกสิ่งอย่างจะเป็นไปอย่าง "สมดุล" และ"ยุติธรรม" อย่างยิ่ง เป็นแต่ว่า รูปการณ์ที่บังเกิดผลออกมา แต่ละคราวนั้น ผู้ต้องการผล จะมี "ค้นหา" "ปรารถนา" "เสพผล" ของตนเองออกมา ในลักษณะนานช้า หรือรีบร้อน หรือปานกลาง อย่างไรเท่านั้น

จงรู้ไว้เถิดว่า การกระทำใดๆ ของคนนั้น มีอยู่เพียง ๓ อย่าง คือ กระทำโดยการคิดนั้นหนึ่ง กระทำโดยการพูดนั้นอีกหนึ่ง และ

กระทำโดยลงมือปฏิบัติกันจริงๆจังๆ เลยนั่นอีกหนึ่ง และการกระทำทั้ง ๓ อย่างนี้ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม แม้จะเล็กน้อย นิดจุนแสบจะไม่นี้กว่า เป็นการกระทำ หรือเป็น"กรรม" เลยก็ตาม ก็จะมี"ผล" บวกลบคุณหาร เป็น"กรรม" ของตนเองไว้ทั้งสิ้น ความละเอียดลออของ "สังขาร" หรือความจริงแท้ นั้น ไม่มีอะไรตกหล่น ไม่มีอะไรผิดพลาด ไม่มีอะไรบกพร่อง มันละเอียด มันซื่อสัตย์ มันตรงไปตรงมา เสียยิ่งกว่าคอมพิวเตอร์ หรือสมองกล อันเป็นเครื่องคำนวณที่เก่งเยี่ยม ในสมัยโลกก้าวหน้านี้ ชนิดใดๆ ที่คนคิดค้นออกมาได้เสียอีก ดังนั้น อย่าว่าแต่เป็นรูปสมบัติ อันเป็นข้าวของทรัพย์สินเงินทอง อันใดต่างๆเลย แม้รูปสมบัติต่างๆ อันเป็นอารมณ์โกรธ อารมณ์รัก อารมณ์อิจฉาริษยา อารมณ์เมตตาปรานี หรือแม้อารมณ์วาบหวิว ตกใจดีใจใดๆ ที่มันเกิดขึ้นภายในจิตใจของตน หรือสิ่งที่เกิดในจิตใจ วิญญาณที่ละเอียดอ่อนยิ่งกว่านั้น มันก็ถูกประเมินค่า ถูกคิดเป็นราคา เป็นตัวเลข เป็นส่วนได้ส่วนเสีย ที่เก็บสะสมไว้เป็น "กองทุน" ของคนทุกคนทั้งสิ้น

ความละเอียดลออดังกล่าวนี้เอง ที่ผลักดัน"ชีวิต" ทุกชีวิต ให้กระโดดโลดแล่นไป ตามครรลองของแต่ละคน และมันจะไม่เท่ากัน จะไม่เสมอกัน จะไม่เหมือนกันเลย แม้แต่คนเดียว ในจำนวนคนทั้งโลกนี้ นั่นคือความเก่งของ"อัจฉริยะ" หรือ ที่ภาษานักธรรมะเรียกว่า "ปรมาตถธรรม" ความละเอียดลออของความแท้จริง มันจะไม่ยอมเก็บอะไร ขาดตกบกพร่อง เป็นอันขาดเลยจริงๆ และใน "คน"แต่ละคน ก็จะไม่มีการทำ"กรรม" ได้เสมอเท่าเทียมกันเลย แม้แต่คนเดียว "คน" จึงจะไม่มีการซ้ำกันเลย ถ้าได้ตรวจรายละเอียดที่แท้จริง ทุกสิ่งส่วนของ"คน" ทุกคนในโลก

และ "คน"ทุกคน ก็สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง ให้ตนเองทั้งสิ้น ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณ ไปจนอุปนิสัยใจคอ สติปัญญา และทั้งสมบัติทางโลกทางวัตถุอื่น อันอยู่นอกตัว เช่น เกิดดีมีสมบัติ หรือเกิดไม่ดีไม่มีสมบัติ ทุกสิ่งทุกอย่าง สิ้นสิ่งสิ้นอย่าง "คน" เป็นผู้สร้างเป็นผู้ก่อ ให้ตนเองโดยแท้ ไม่มีใครสร้าง ไม่มีใครบันดาล

และไม่มีใครจะสามารถคดโกง บิดเบือน"สัจธรรม" ไปได้ คนทุกคนมีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่อยู่ ที่อาศัย มีกรรมเป็นสมบัติทั้งสิ้น เชื่อมโยงหมุนเวียนติดต่อกัน แล้วๆเล่าๆ อยู่อย่างนั้น อย่าหลงคิดว่า เราได้ผ่านพ้นช่วงนั้นช่วงนี้ไปแล้วง่ายๆเลย บางคนคิดเพียงว่า ขณะนี้เห็น"เงิน"กองนี้ ก็อยากได้ ก็หาวิธีคดโกง ฉ้อฉลเอาจนได้ไป แล้วก็อย่าคิดว่า เราจะได้โดยเรียบร้อย ผ่านการ"ได้"ไปแล้ว โดยไม่มีผลตอบแทน หรือผูกพันเป็นอันขาด มันยังไม่จบสิ้น ไปได้ง่ายๆ หรือก มันยังจะผูกพัน เป็นเผ่าพันธุ์ เป็นกรรมกันไปอยู่นั่นเอง

ด้วยหลักแห่ง "สัจธรรม"ดังนี้ ด้วยความเป็นจริงดังนี้ ผู้ใดจะ"สะสม" จึงคือ ผู้ไม่"จับจ่าย"ออกป็นนั้นเอง และเมื่อ "การเสพ" คือการ"จับจ่าย" เพราะฉะนั้น การ"สะสม" จึงคือ"การไม่เสพ" ถ้าใคร "เสพ"มากเท่าใด ผู้นั้นก็ไม่มีอะไร "สะสม" มากเท่านั้น

บางคนคงจะงง ว่าทำไมข้าพเจ้าต้องพูดถึง สมบัติเก่า - สมบัติอนาคต - สมบัติปัจจุบัน หรือทุนสะสมอะไรเหล่านี้ ที่ต้องพูดก็เพราะ มันเกี่ยวกับ"การเสพ" และข้าพเจ้าที่กำลังจะคลี่คลาย ขยายความเรื่อง"การเสพ" อยู่ทีเดียว ดังนั้น ถ้าไม่มี"สมบัติ"อะไร เราก็ไม่มี"การเสพ" สิ่งใดชิ้นได้ เพราะการจะ"เสพ" ก็ต้องมี "สิ่งที่คนจะเสพ" แล้วก็ "สิ่งที่คนจะเสพ"นี้แหละ คือ สมบัติต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้เล่ามาแล้ว

สมบัติทั้งหลายเหล่านี้ในโลกนี้ ที่มนุษย์พึงเสพนั้น ก็มีสิ่งที่มีตัวตน มีรูปร่าง อันเรียกว่า เป็นรูปสมบัติ กับสิ่งที่ไม่มิตัวตน ไม่มีรูปร่าง อันเรียกว่า อรูปสมบัติ และการ"เสพ" ก็คือ การ"สัมผัสรส" สิ่งนั้นๆ หรือการอาศัยสิ่งนั้นๆ มาก่อเกิด มาช่วยสร้าง "รส" ให้แก่ผู้เสพ และ"รสต่างๆ" ที่มนุษย์"เสพ"นั้น ก็มีอยู่เพียง ๕ อย่างเท่านั้นเอง คือ รสแห่งความสวดยความงาม ที่รับได้ทางตา รสแห่งความอร่อย ทางปากทางลิ้น รสแห่งความไพเราะทางหู รสแห่ง

ความหอมหวาน ชวนใจทางจุมุก และรสแห่งการสัมผัสนุ่มเนียน หรือเสียดสีซาบซ่านทางกาย คนเราเกิดมาเป็นชีวิต ได้รับการ เสี้ยมสอนมา ตั้งแต่เกิดทีเดียว ให้รู้จักสิ่งที่จะเสพ ๕ อย่างนี้ และ แล้ว "คน" ก็จะมีชีวิต อยู่กับการเสพสิ่ง ๕ อย่างนี้เท่านั้น และ เท่านั้นจริงๆ ที่ "คน" ยึดถือผูกพัน และรับมาแนบแน่น ผังลงไป เป็นชีวิตจิตใจของตน "ชีวิต" จึงไม่มีอื่นไปจาก เกิดมาเพื่อเสพสิ่ง ๕ อย่างนี้เลย

"คน" จึงได้มีการหมუნเวียนมา เพื่อสร้างสิ่ง ๕ อย่างนี้ เพื่อก่อ สิ่ง ๕ อย่างนี้ อันพระพุทธรองค์ตรัส เรียกว่า รูป - รส - กลิ่น - เสียง - สัมผัสนั่นเอง สร้างเพื่อตนเอง"เสพ" นั้นหนึ่ง สร้างเพื่อให้ ผู้อื่น"เสพ" นั้นอีกหนึ่ง ถ้าใครสร้างเพื่อให้ตนเอง"เสพ" ก็เรียกผู้นั้น "ยังบังเบียดตนเอง" ถ้าใครไม่สร้างไม่ก่อ แต่ไปแย่งไปเก็บไป ขอ ของที่ผู้อื่นสร้าง มา"เสพ" ก็เรียกผู้นั้นว่า "บังเบียดผู้อื่น" ถ้า ผู้ใดสร้าง และมีแต่สร้าง แต่ไม่"เสพ"เลย ผู้นั้นแหละคือ ผู้ที่ได้ชื่อ

ว่า"คนดี" เป็นผู้มีแต่"ความดี" ครองไว้ซึ่งการไม่บังเบียดผู้อื่น และ
ไม่บังเบียด แม้แต่ตัวเอง

ดังนั้น การเสพสมบัติต่างๆ ดังได้เล่ามาแล้ว ก็ลองนึกตรองดู
ดีๆเถิดว่า คนได้หัด"เสพ" กันมาตั้งแต่เกิดทีเดียว พอคลอดปั๊บ
ออกมา ก็เสพการสัมผัสทางกาย คือ รับสัมผัสความร้อน ความ
เย็น ความอ่อน ความแข็ง สัมผัสเป็นเจ็บ เป็นปวด เป็นนุ่มนึ่ม
เป็นซาบซ่าน เพลิดเพลิน อะไรก็ตามแต่ อันเป็นการสัมผัสกาย
เป็นลำดับแรก ที่คนเกิดมารับ"เสพ"ก่อนรสอื่น จาก "รส"สัมผัส
กาย แล้วก็สัมผัสกลิ่นทางจมูก เสียงทางหู และรสอร่อยทางลิ้น
ไปเรื่อยๆ เป็นลำดับ ส่วนสัมผัสทางรูป ทางตานี้ เด็กสัมผัส ที่
หลังเพื่อน เพราะเกิดมาหลายวัน ถึงจะลืมตา ที่จริง ถ้าใครไม่
เสียมสอนเด็กให้มากนัก หรือไม่สร้างอุปาทาน (ความยึดถือ) ให้
เด็กมากนัก เด็กผู้นั้นก็จะเป็นผู้"เสพ"แต่น้อย และมีทุกข์แต่น้อย
เช่น ไม่ต้องสอน ให้เด็กรู้จักอาหารมากอย่างนัก และไม่ต้องแนะ

ว่า อย่างโน้นอร่อย อย่างนี้อร่อย ไม่ต้องสอนให้เด็กรู้ว่า เสื้อผ้า
อย่างนั้นงาม อย่างนี้ไม่งาม รูปร่างอย่างนี้สวย อย่างนี้ไม่สวย
ดอกไม้อย่างนั้นหอม หรือนั้นดี นี่ไม่ดี ต่างๆ นานา เด็กก็จะมี
อุปาทานมากเรื่อง จะไม่มีความปรารถนามากเรื่อง จะไม่มีความ
ยึดมั่นยึดนี้ ว่าเป็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ สำคัญอย่างนั้นอย่างนี้ ออกไป
มากมาย เด็กก็จะไม่คิดฟุ้งเพื่อ "หลง"ไปในสิ่งต่างๆ มากออกไป
ความยึดถือก็ไม่มาก นั้นสวย นี่งาม นั้นดี นี่ไม่ดี ก็ไม่มากเรื่องตาม
ต้นเหตุ ก็จะมีทุกข์แต่น้อย และในเรื่องอื่นๆ เช่นกัน ถ้าเด็กไม่ได้
เรียนรู้ สิ่งยึดถือ (อุปาทาน) จากพ่อแม่สอน หรือ พบเห็นจาก
ตัวอย่าง สิ่งแวดล้อมมากมายนัก เด็กผู้นั้นก็จะไม่เลือกมาก ไม่มี
ความดีนรน ไม่มีทุกข์อะไรมากมาย เป็นอันขาด ทุกข์ของเขา จะ
น้อยจริงๆ (ผู้เลี้ยงลูกด้วย "ความฟุ้งเพื่อ" จงสำเหนียกดู)

เช่น ถ้าเราไม่เคยให้เด็กรู้เลยว่า การจัดงานวันเกิดนั้น เป็น
สิ่งหนึ่ง หรือ เรื่องหนึ่งที่จะต้องทำ เด็กก็จะไม่สนใจ ในเรื่องการ

จัดงานวันเกิดเลย ความยุ่งยากใดๆ อันเกี่ยวกับการจัดงานวันเกิด ก็จะไม่ มี แต่ชาวกรุงทั้งหลายในปัจจุบันนี้ ผู้มีอันจะกินส่วนใหญ่ พ่อเด็กครบเดือน ก็เริ่มจัดงานวันเกิดให้ลูกแล้ว พ่อครบปี ก็เป็น อันแน่เลย ต้องมีฉลองวันเกิด พ่อขวบ-สองขวบ-สามขวบ ก็จัดมา เรื่อย เด็กย่อมรับรู้ มาจากพ่อแม่ก่อให้เกิด นั่นแหละเป็นใหญ่ จึง กลายเป็นภาระ ที่ต้อง"เสพ" อันหนึ่งขึ้นมา แล้วพ่อแม่จะต้อง ลงทุน เหน็ดเหนื่อย หาสมบัติมาประกอบการ "เสพ" งานวันเกิด ให้ลูกไปทุกๆ เพราะลูกกว่าจะโต กว่าหาเงินได้เองนั้น หลาย สิบปี แล้วทุกข์เป็นของใคร เป็นของพ่อแม่เอง ใครก่อใครสร้าง ก็ เพราะตัวพ่อตัวแม่เองสร้างเอง และแม่ลูก ก็จะต้องรับเอา "เรื่อง นี้" ไปทุกข์ต่อไปด้วยอีก อย่างถอนถอดได้ยากยิ่งด้วย

สิ่งเหล่านี้เป็น"ทุกข์" ที่เกิดขึ้น เพราะความไม่เข้าใจ ไม่รู้ ความแท้จริง จึงสร้าง"ทุกข์" ให้ตนเองโดยแท้ เป็นตัวอย่างเรื่อง หนึ่ง ในหมื่นในแสนในล้านเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องนอกจากตัวไปอีก ที่

ข้าพเจ้าจะไม่พูดต่อละ เพราะเดี๋ยวจะออกนอกเรื่องไป ส่วนเรื่อง การเสพของตนเองนั้น ก็เกิดมาจากพ่อแม่ และคนอื่นๆ ในโลก นั้นเอง สอนให้ "เสพ" และพาเรา "เสพ"

อย่างไรจึงจะเรียกว่า "เสพ" อย่างไรจึงจะเรียกว่า "ไม่เสพ" ปัญหานี้ ควรจะได้แยกแยะให้ละเอียด

"เสพ" ในที่นี้ ข้าพเจ้าหมายเอาความ คือสิ่งที่เป็นส่วนเกิน หรือสิ่งที่ไม่จำเป็น ที่คนรับมาให้ตนเอง พยายามตั้งใจตรงให้ดี นี่คือความสำคัญ ที่คนควรจะรู้จัก จะได้เป็น"คนดี" ได้ สิ่งที่เป็น ส่วนเกิน หรือสิ่งที่ไม่จำเป็น นั่นก็คือ สิ่งที่เรียกว่า รูป-รส-กลิ่น- เสียง-สัมผัส นั้นเอง พอได้ยินคำ ๕ คำนี้ คนส่วนมากก็คิดว่า ตน รู้จัก คำ ๕ คำนี้ดีแล้ว เสียทุกทีไป และคิดว่า ตนเข้าใจคำ ๕ คำนี้ แจ่มแจ้งเพียงพอแล้ว และก็เลยไม่ค่อยจะตั้งใจพิจารณา อย่าง ชะมักเขม้น จริงจังสักที เลยไม่รู้จักรูป-รส-กลิ่น-เสียง - สัมผัส

อย่างจริงจังแท้จริงสักที จึงจะตัดก็ตัดไม่ถูก จะลดก็ลดไม่ถูก ว่า
อะไรตัวไหน คงปฏิบัติอื่น อันไม่ใช่ลดเจ้า ๕ สิ่ง ๕ อย่างนี้อยู่
นั่นเอง แล้วคนจะเป็น คนที่ปฏิบัติตนไปในทางที่ถูก ภายใต้อธิษฐาน
เป็น "พุทธศาสนิกชน" ไม่ได้อย่างเด็ดขาด คงปฏิบัติอยู่แต่ในศีล
ในพรต ที่ผิดๆเพี้ยนๆ นอกกลุ่มนอกทางอยู่นั่นเอง จึงเรียกว่า ยัง
ไม่ใช่ "มรรค" ที่ถูกต้อง หรือเรียกว่า ยังไม่เป็น "สัมมาอริยมรรค"
นั่นเอง จึงจะเป็น "คนดี" ที่แท้ที่ถูกต้อง ตามนัยแห่ง "พุทธศาสนา"
ไม่ได้เลย ผู้ที่จะเป็น "คนดี" หรือเรียกว่า "คนมีปัญญา" หรือเรียก
เป็นศัพท์เพราะๆว่า "อริยบุคคล" นั้น ก็คือ ผู้ที่จะต้องปฏิบัติตน
ให้ถูกต้องทาง คือ ทำ "ความดี" ให้ถูก รู้จักคำว่า "ความดี" ให้แจ้ง และ
ความดีที่ว่ำนั่น ก็คือ อย่ามัวเมากับสิ่งที่ไม่จำเป็น สิ่งที่เป็น
ส่วนเกิน นี้เอง

"คน" ถูกเสี้ยมสอนมาให้ชอบ ให้รัก รูปสวย - รสอร่อย - กลิ่น
หอม - เสียงเพราะ - สัมผัสถูกใจทุกคน ดังนั้น จึงมีความพอใจ กับ

ไม่พอใจ เกิดขึ้นมาเพราะเหตุนี้ ถ้า"คน"ผู้ใด ไม่รู้ว่าสวยคืออะไร? อร่อยคืออะไร? หอมคืออะไร? ไพเราะคืออะไร นุ่มเนียนซาบซ่าคืออะไร? "คน"ผู้นั้นก็จะไม่มี"ทุกข์" ไม่ปรารถนาจะ"เสพ"อันใด เป็นอันขาด แต่เป็นไปไม่ได้เลย ที่จะให้"คน" ผู้มี"จิต" อันคือ ความรับรู้ ไม่รู้สิ่งดังกล่าว ๕ ชนิดนั้น เพราะสิ่ง ๕ ชนิดนั้น มันคือ "โลก" มันคือส่วนประกอบของโลก และโลกก็อาศัย ๕ สิ่ง ๕ อย่างนี้ ผูกสัตว์โลกไว้กับโลก โลกจึงจะอยู่ได้เป็นโลก โลกจึงจะไม่ พินาศ ดังนั้น เราจะไม่รู้ ๕ สิ่งนี้ นั่น ย่อมไม่ได้ เกิดเป็นคน จะต้อง รู้ ๕ สิ่ง ๕ อย่างนี้แน่ๆ เราก็จะต้องใช้ "ปัญญา" ตามรู้ ๕ อย่างนี้ ให้ซึ่งให้ชัด ให้แจ้งว่า ๕ อย่างนี้ มันเป็น "เครื่องมือของโลก" เป็น สิ่งหลอกล่อของโลก เป็นส่วนเกินเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นจริงๆ สำหรับ ชีวิตเลย เมื่อผู้ใด รู้ได้ชัดเจนแจ่มแจ้งดังนี้ เขาก็จะไม่"หลง" ให้รูป รส กลิ่นเสียงสัมผัส มามีอำนาจเหนือตน เป็นอันขาด "คน"ผู้นั้น ก็จะมีชีวิตอยู่อย่างสบาย อย่างสงบ อยู่อย่างเรียบง่าย ไม่มี เตือดร้อน แม้เขาจะกิน ก็จะกินอาหารจริงๆ คือกินธาตุต่างๆ ที่

ร่างกาย ต้องนำไปสังเคราะห์ในร่างกาย เช่น กินข้าว เขาก็จะกินข้าวเฉยๆ ได้กินผัก เขาก็จะกินผักเฉยๆ ได้กินเกลือ เขาก็จะกินเกลือเฉยๆ ได้กินน้ำตาล เขาก็จะกินน้ำตาลเฉยๆได้ หรือไม่ก็นำสิ่งต่างๆนั้น มาผสมรวมปนกัน ให้ละๆทุกรส เขาก็จะกินได้อย่างธรรมดา เขาจะไม่มีความสำคัญอะไร กับคำว่า เปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เขาจะกินจริงๆ กินอย่างแท้ กินคือเอามันใส่ปากเคี้ยว กลืนลงไปในกระเพาะ เพื่อส่งสิ่งเหล่านั้น ลงไปให้อวัยวะข้างใน ทำหน้าที่ย่อย เอาธาตุต่างๆ ไปใช้ในร่างกาย

ดังนั้น เบียด่าง หมูหัน ผัดเปรี้ยวหวาน แกงกะหรี่ ผอยทอง ขนมห่ม่อแกงอะไร ก็จะไม่มีความสำคัญอันใด กับ "คน" ผู้นี้เลย แม้จะตกแต่ง ประุงมาอย่างหอมหวาน รสเลิศ จัดใส่ถ้วย รองพาน ทองคำมายังไง คนผู้นี้ก็ยังไม่ตื่นเต้น ดีใจ หรือวาบหวิว ยินดีไม่ยินดี อะไรด้วยทั้งนั้น คนผู้นี้แหละ คือ ผู้รู้แท้ รู้เหตุ รู้ผลของชีวิตที่แท้จริง รู้ว่า ถ้าจะให้ร่างกายทรงอยู่ได้ ก็กินอาหารที่มีธาตุแป้ง

ธาตุโปรตีน ธาตุคาร์โบไฮเดรต ธาตุน้ำตาล ธาตุเกลือ ธาตุแร่บางชนิด เข้าไปในร่างกาย แล้วมันจะปรุงแต่ง มาเป็นร่างเป็นกายของผู้กินมันเข้าไป ก็เท่านั้น ผู้นั้นก็จะมีหลง "เสพ" รูป-รส-กลิ่น - เสียง-สัมผัสใดๆเลย และโดยแท้โดยจริงที่สุด "คน" ผู้จะให้ร่างกายทรงอยู่นั้น ก็มีเรื่อง"กิน" นี้แหละ เป็นเรื่องเดียว ที่จะต้องหา "สมบัติ" มาให้มัน เรื่องอื่นๆ นอกกว่า"อาหาร"นี้แล้ว ไม่มีอะไรสำคัญกับชีวิต มากเท่าอีกเลย แม้จะเป็น "ที่อยู่" แม้จะเป็น "เครื่องนุ่งห่ม" และแม้จะเป็น "ยารักษาโรค" ก็ตาม อีก ๓ อย่างดังกล่าวนี้ เป็นเพียงส่วนประกอบ ที่ต้องอนุโลมเข้า เป็นสิ่งที่คนจะต้องมีให้ตนบ้างเท่านั้น ถ้าผู้ใดเป็น"คนดี"แท้แล้ว จะไม่อนาทรแต่อย่างใด มีก็ได้ไม่มีก็ได้ ยิ่งเรื่อง "การสืบพันธุ์"แล้ว ยิ่งเป็นเรื่องกิเลสของชีวิตแท้ๆ เป็นกิเลสอันต่ำต้อย และง่ายตายที่สุด ที่ "คนดี" จะต้องตัดให้ขาด ก่อนอื่น

ดังนั้น จึงไม่ต้องอธิบายเลยก็ได้ว่า บ้านสวยบ้านงาม เครื่องแต่งกายสวยหรู งดงามสง่า นางสาวไทย นางงามโลกอะไรเหล่านั้น จึงล้วนแต่เป็นเรื่องเป็นสิ่งที่ เป็นส่วนเกิน นอกความจำเป็น ที่แท้จริงของ"คน" ไปทั้งสิ้น ถ้าผู้ใดยังหลงอยู่ในรส ในรูป ในกลิ่น ในเสียง ในสัมผัส ของสิ่งเหล่านั้นยิ่ง ก็ย่อมคือ ผู้ยัง"เสพ" อยู่อย่างหนักทั้งนั้น "ความดี"แท้ๆ จึงคือการไม่หลง ในสิ่งทั้ง ๕ นี้ และต้องลดให้ได้ ใครประกอบสิ่งอื่นใด เจริญงอกงามอย่างไร จึงไม่ได้ชื่อว่า "ความดี" ที่แท้ที่ถูกละเลย "ความดี"แท้ๆ คือ การลด การละ สิ่งทั้ง ๕ นี้เท่านั้น

เมื่อผู้ใด ยัง"เสพ"อยู่ ก็คือผู้ยัง"จับจ่าย"อยู่ เมื่อ"จับจ่าย" ก็ต้องมี"สมบัติ" ไปแลกเปลี่ยน หรือไปเป็นค่าจับจ่าย ผู้ที่มี "สมบัติที่น้อย" จะเพราะเหตุ "สมบัติเก่า" แต่ชาติก่อนๆ ไม่ได้สะสมมา หรือไม่มีความสามารถหา "สมบัติปัจจุบัน" ได้เพียงพอ จะนำไปแลกเปลี่ยน หรือไป "จับจ่าย" ก็ดี ถ้าผู้นั้นยังปรารถนาหนัก ที่จะต้อง

"เสพ" ก็ยอมต้องทุกข์ทรมานใหม่ ก็ต้องดิ้นรนต่างๆ นานา เมื่อสมบัติของตนไม่มีจริงๆ ก็ต้องไป"บังเบียดผู้อื่น" เพื่อให้ได้ ซึ่งสิ่งที่ปรารถนาเสพนั้นๆ คนผู้นี้ก็คือ คนไม่มี"ความดี"เลย ยังปฏิบัติชั่วอยู่ ตราบที่เขายังใฝ่ "เสพ" และยัง"บังเบียดผู้อื่น" เท่ากับผู้นั้นก่อน"ความไม่ดี" คือ "บาป" คือ"อกุศล"นั่นเอง และผู้มี "สมบัติ" ของตัวเองเพียงพอละ เช่นมี "สมบัติเก่า"อยู่ คนผู้นั้นก็ต้องควักเอา "สมบัติเก่า" ของตนเองนั้นแหละ ไปแลก หรือไป"จับจ่าย" เพื่อเอาสิ่งที่ตนปรารถนา"เสพ" มา"เสพ"ให้ได้ แล้ว"สมบัติเก่า" นั้น มันก็ถูกควัก ถูกแบ่ง ถูกแย่งออกไป ก็คือการ "เบียดเบียนตนเอง" ด้วยการกินสมบัติเก่าของตนนั่นเอง และหรือ ถ้าคนผู้นี้ไม่มี"สมบัติเก่า" จะกินอะไร เมื่อไม่มี ก็ต้องออกเรี่ยว ออกแรง ในขณะนี้ หา"สมบัติปัจจุบัน" ให้ได้ เมื่อหาได้ ก็นำไป"จับจ่าย" แลกเอาสิ่งที่ปรารถนา"เสพ" มา"เสพ" คนผู้นี้ก็คือ ผู้กินเรี่ยวแรง ของตนเอง อยู่นั่นเอง ก็ยังคือผู้ "บังเบียดตนเอง" อยู่วันยังค่ำ คนผู้นี้ จึงยังคงไม่มี"ความดี" ยังไม่ใช่"คนดี" ที่แท้อยู่อีกเช่นกัน

เพราะเหตุตั้งนั้นแล ผู้ใดไม่"เสพ" ในรูป-รส-กลิ่น-เสียง -
สัมผัสนั้น จึงคือผู้ที่ได้ชื่อว่า ไม่ต้อง"จับจ่าย" คือ ผู้ที่ไม่ต้อง "บัง
เบียดผู้อื่น" คือผู้ไม่"บังเบียดแม้ตัวเอง" คนผู้นี้แลจึงคือ "คนดี" คือ
ผู้มี"ความดี" คือผู้มี"บุญ" คือผู้มี"กุศล" คือ ผู้ยังประโยชน์ทั้งแก่ตน
และผู้อื่นพร้อม

ยังประโยชน์อย่างไร? ยังประโยชน์คือ เป็นผู้เห็นแจ้งในความ
แท้จริงทั้งปวง รู้ว่า รูป-รส-กลิ่น -เสียง -สัมผัส เป็นของเก้ เป็น
ของไม่จำเป็นที่คนควรหลง ควรเหน็ดเหนื่อยกับมัน ท่านผู้นี้ จึงไม่
จำเป็นจะต้องอยู่เพื่อมัน หรือให้มันมามีบทบาท บงการชีวิต ท่าน
จะตายเสียเมื่อใด ท่านก็ตายได้ โดยท่านจะไม่เห็นว่า "ชีวิต" มัน
สำคัญอะไรเลย ท่านจะไม่อิจฉาขงอบชีวิตเลยจริงๆ แต่ถ้าคน
เหล่าใด ยังคิดว่า ท่านผู้นี้ "ควรจะมีชีวิตอยู่" เพื่อจะได้สั่งสอน
แนะนำให้คนอื่นๆ เป็น"คนดี"อย่างท่านบ้าง คนเหล่านั้น ก็ต้อง

หา"อาหาร"จริงๆ "อาหาร"แท้ๆ อันไม่แพง ไม่สูงไปด้วยราคา ไม่
ต้องเพียบพร้อมไปด้วยรูป -รส -กลิ่น -เสียง -สัมผัส อันใดเลย ไป
ให้ท่านกิน เพื่อร่างเพื่อกายของท่านจะได้ทรงอยู่ แล้วท่านจะได้
มีชีวิตอยู่ ได้สอนได้แนะ"ความดี" ที่ท่านรู้แจ้งเห็นจริงนี้ให้บ้าง ผู้
นั้นๆ ก็จะได้นำมาปฏิบัติตาม ทำตนให้เป็น "คนดี" สร้าง "ความ
ดี" ให้เต็ม ให้ครบ เป็น"คนดี" บริบูรณ์อย่างท่าน ต่อไปได้

นั่นคือการกระทำขั้นสุด ขั้นที่ถูกต้องที่สุด ที่ตนควรทำ คือ
ถ้าจะสงเคราะห์ หรือ "ให้" อะไรแก่ผู้ใด หรือที่เรียกกันว่า
"ทำบุญ" นั้นแหละ จึงควรจะ"ให้" แก่"คนดี"แท้ๆ เช่น "คนผู้รู้แจ้ง
เห็นจริง" ดังกล่าวนี้ จึงจะเป็น"กุศล" เป็น"บุญ" เป็น"ความดี"
เพื่อ"ความดี" ที่ถูกที่ตรง ที่ควรที่ชอบที่สุด เพราะ "คนดี" จะได้อยู่
เพื่อสอนเพื่อบอก เพื่ออธิบาย"ความดี" ให้แก่ผู้ยังไม่รู้ต่อไป
เพราะความเป็นจริงดังนี้แล ท่านจึงเรียก "คนผู้รู้แจ้งเห็นจริง"
แล้วนี้ว่า เป็น "เนื่อนาบุญ" เป็นผู้ที่ควร "หว่านพืชลงไป" เพราะ

จะเป็นผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง หรือก่อเกิดส่งผลแต่ "ความดี" แต่อย่างเดียวนั้น ทั้งผู้ที่จะลงทุนลงไป และผู้ที่จะอยู่ คือผู้รับทุนนั้น ก็จะทำให้ประโยชน์ แผ่ผลกระจายผล อันจะเป็นแต่ "ความดี" เท่านั้น ออกมาให้แก่คน แก่โลก อันจะไม่สูญเปล่า และไม่เกิดพิษเกิดภัย หรือเกิดโทษใดๆเลย นอกจาก "คุณ"ความดี แต่ถ่ายเดียว และแม้ "การให้"ใดๆ ผู้ที่จะ"ให้" ก็ต้องควรรู้ด้วยว่า ผู้เป็น"คนดี" นี้ จะไม่ต้องการอะไร มากไปกว่า"อาหาร" เป็นสำคัญที่สุด ซึ่งเรียกสิ่งนี้ และเป็นเพียงสิ่งเดียวจริงๆ ที่ท่านผู้เป็น "คนดี" จนทรงยึดถือเป็นการะ ออกตระเวน กระทำเป็นการประจำ คือ "บิณฑบาต" หรือการขอรับเอา "อาหาร" นี้เอง นอกกว่านี้แล้ว จะไม่มีเรื่องใด อันใด ที่ถือเป็น "ภาระปัจจัย" ของ "คนดี" อย่างแท้จริงเลย ด้วยดังนี้ ถ้าต้องการ"คนดี"นี้ ให้อยู่กับเรา อยู่กับสังคมอย่างเรา ก็จึงต้องการใส่บาตร และถืออีกอย่างก็คือ จึงต้องหา "ผ้าปิดกาย" อันคือ เครื่องนุ่งห่มธรรมดาๆ ให้แก่ท่านด้วย ถ้าเห็นว่าท่านขาดเหลือลงบ้าง แต่ไม่จำเป็นต้องนำไป ประเดประดัง

ให้ท่านกินพอ ให้เครื่องนุ่งห่มแก่ท่าน เป็นครั้งคราวแล้ว นานชั่ว
เวลาอันควร จึงจะให้ท่านอีก เรื่องเครื่องนุ่งห่มนี้ ถ้า"คนดี" ท่าน
อยู่ของท่าน แต่ลำพังจริงๆ ท่านก็ไม่ต้องลำบากอะไร ท่านอาจจะ
ไม่ต้องใช้นุ่งห่มเลยก็ได้ แต่ถ้าเราต้องการจะให้ท่านอยู่ ในที่ใกล้
กับเรา หรือ จะให้ท่านพำนักอยู่ในสังคมของเรา เราก็ต้องหาให้
ท่านคลุมกาย เพราะถ้าท่านไม่คลุมกาย ก็"คน"เองนั่นแหละ จะ
ลำบากใจ เพราะจะทนเห็นท่าน เปลือยกายไม่ได้แน่ และเรื่อง
ของที่อยู่ ก็ด้วยเหตุผลเดียวกัน เราก็ต้องจัดให้ท่านนิดหน่อย
ท่านจะได้มีที่อยู่ที่น่านอน เพื่อเราจะได้ไปหาท่าน ไปเล่าเรียน
ศึกษากับท่านได้ถูกที่ ไม่ใช่จะไปหาท่าน ก็ไม่รู้ว่าท่านจะไปอยู่ที่
ไหน เพราะถ้าไม่จัดหาที่ทางให้ท่านอยู่ เป็นหลักแหล่งบ้าง ท่านก็
ต้องไปหาที่อยู่ อันพอสบายของท่านเอง ซึ่งเป็นของแน่ว่า อาจจะ
ต้องเปลี่ยนที่ไปตามฤดู ตามกาล หรือตามเรื่องของท่านได้ และ
ถ้าท่านไม่สบาย ป่วยไข้ มีเชื้อโรค เข้าไปบังเบียดร่างกายของท่าน

เราก็พยายามไปรักษาท่าน ให้ท่านไม่ตาย จะได้อยู่สอนคน ให้เป็น "คนดี" ได้

ความสำคัญแท้จริง ก็มีอยู่เท่านั้น จะมีสิ่งอื่นอีกบ้าง ที่เรียกว่า "บริหาร" ก็คือ เครื่องใช้ประกอบที่สำคัญยิ่ง จำเป็นแท้ๆ เท่านั้น "คนดี" จริงๆ ไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่านี้ ท่านจะอยู่อย่างมี "ชีวิต" แท้ อยู่อย่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง อยู่อย่างไม่มีความเดือดร้อน อันใดเลย อยู่อย่างเป็นประโยชน์แก่คนแก่โลก ถ้าคนและโลก ต้องการ "ความดี" ดังที่มีอยู่ในตัวของ "คนดี" ผู้นี้ ดังนั้น การที่ "คน" หาอะไร อันมากกว่าปัจจัย ๕ และ "บริหาร" ที่จำเป็นจริงๆ ไปประเดประดังให้ "พระ" จึงเท่ากับ ผู้นั้นกระทำผิดใน "พุทธ ศาสนา" คือเท่ากับช่วยจุด "พระ" ให้หลงอยู่ในสมบัติ ที่เป็นของแก้ ของปลอม เท่ากับเอา "อกุศล" ไปบรรจุ ไปยึดเยียดให้ "พระ" เพราะ "พระ" คือผู้จะลด จะละเว้น ห่างไกลทุกสิ่งทุกอย่าง แม้ "อาหาร" แท้ๆ แม้ปัจจัย ๔ ก็ต้องใช้อย่างพิจารณา อยู่ทุกขณะจิต

อยู่แล้ว นั่นคือ "คน"ต้องระวัง อย่าทำ"บาป" ทำ"อกุศล" ลงไปโดย
ไม่รู้ตัว

เพราะฉะนั้น "คน" ผู้ใดก็ตาม ถ้าจะลดการ"เสพ" รูปสวย รส
อร่อย เสียงเพราะ กลิ่นหอม สัมผัสนุ่มนวล อันใดลงไปก็ดี ก็คง
จะต้องลำบากแก้ไขเป็นแน่ จึงจะต้อง"ฝืนทน" ถ้าใครลดการ"เสพ"
ลงไปได้มากเท่าใด "คน"ผู้นั้น ก็จะยังมี"สมบัติ" เหลือมากเท่านั้น
เพราะการ "จับจ่าย" จะน้อยลงๆ ยิ่งลดลงหมดได้ ไม่"เสพ"เลย
คนผู้นั้นก็คงจะเหลือ "สมบัติ" ที่ไม่ได้จับจ่ายมาก เท่าที่จำนวน
ตนเองมีทันที "สมบัติ"ที่เหลือเหล่านั้นแล คือ"บุญ" คือ"กุศล" คือ
"บารมี" คือ"ความดี" ที่แท้จริง ยิ่งเมื่อคนผู้นี้ ได้กลายเป็น"คนดี"
อย่างแท้แล้ว "สมบัติ"ต่างๆ ที่ "คน" ผู้นี้ได้สะสม ได้เพียรหาไว้นั้น
มันก็จะตกเป็นสมบัติของคนอื่น ของโลกไปในทันที ประโยชน์อัน
จะเกิดแก่บุคคลอื่น ก็จะมีผลพลอยได้จาก "สมบัติ" นี้เอง จึง
เรียกว่า "คนดี"นั้น ย่อมเป็นประโยชน์ถ้วนทั่ว เพราะ"คนดี" มีแต่

"ทำ" แต่ไม่มีการ"เสพ" เป็นผู้คง"ความดี"เพื่อให้ เป็นผู้มี"บุญ"
เพื่อให้ เป็นผู้มี"กุศล"เพื่อให้

ตราบใดที่ยังไม่ตาย ก็จะเป็นตัวอย่างอันดี เป็นผู้ทรงไว้
ซึ่ง "ความดี" ให้คนรู้ คนเห็น คนปฏิบัติตาม ก็ได้ชื่อว่า ท่านยัง
ประโยชน์แก่โลก แก่คนแล้ว ยิ่งถ้าท่านได้สอน ได้บอก ได้อธิบาย
ได้กล่าวแจ้งแก่คนทั่วไปด้วย ก็ยิ่งแสดงว่า ท่านได้ลงทุน ลงแรงไป
ยิ่งกว่า ดังนั้น "สมบัติ" อัน "สัจธรรม" จะต้องจัดให้ท่านนั้น ก็
จะต้องถูกประเมิน เป็นค่าเป็นราคาขึ้นมาอีกเช่นกัน เป็น "ความ
ดี" เป็น"บุญ" เป็น"กุศล" แต่กระนั้นก็ดี ท่านผู้นี้ จะไม่ต้องการ
"สมบัติ"ใดๆอีกแล้ว "สมบัติ" ที่มันจะต้องเกิดจริง เป็นไปจริง
ดังได้อธิบายมาแต่ต้นนี้ จะตกเป็นของใครล่ะ ถ้าไม่ใช่ของ"คน"
ที่อยู่ในโลกนี้ อื่นๆ ทั่วไป ที่ไม่ใช่ตัวท่านเลย

ท่านผู้เป็นอยู่ดังนี้แล จึงได้ชื่อ"คนดี" แท้ๆ และเป็นผู้รู้จัก
"ความดี" ที่ถูกต้องแท้จริง อย่างไม่ผิดเพี้ยน และ เป็นผู้ที่มีคุณแก่
โลกโดยแท้จริง

สรุปได้ว่า "ความดี" แท้ๆ นั่นก็คือ การฝึกตน หรือการทน
ทุกข์ สู้ทุกข์ในโลก อันสายตาของ "คน"ธรรมดาๆ ที่เห็นเป็นการ
ฝึกตน เห็นเป็น"ทุกข์" นี้แหละ แต่โดยแท้จริง ก็ไม่ใช่ "ทนทุกข์"
ที่จริงเป็นระเบียบแบบแผน เป็นทางเดิน ที่จะบุกบัน มุ่งมั่นไปสู่
"ความดี" เหมือนเด็กเกิดมา ต้องมีหน้าที่ไปโรงเรียน ทำการบ้าน
แม้จะรู้สึกยาก จะรู้สึกลำบาก รู้สึกจะต้องทนอย่างไร ก็ต้อง
พยายาม ซึ่งเด็กเขาก็จะรู้สึกว่า เขาต้อง "ฝึกตน" ต้องแบกภาระ
นั้น เช่นกัน จึงต้องเรียกอาการนี้ว่า ฝึกตน หรือบำเพ็ญเพียร
มานะ บากบัน ให้มากๆเท่าใด เราก็จะได้ "ความดี" มากเท่านั้น
พูดง่ายๆ ก็คือ เราต้องอดทนฝืนใจ เราอดทนไม่เสพสุขทางโลก
ให้ได้มากเท่าใด นั่นแหละเป็น"ความดี" เป็น"บุญ" เป็น"กุศล" มาก

ขึ้นเท่านั้น หรืออดทนฝืนข่มตัวเอง ให้ตนเองพอใจ ในสมบัติทาง
โลกน้อยลงเท่าใด นั่นคือ ได้"ความดี" หรือได้"บุญ" ได้"กุศล" มาก
ขึ้นเท่านั้น

"ความดี" จึงคือ การไม่เสพสมบัติทางโลก ทั้งรูปสมบัติ และ
อรูปสมบัติ นั่นคือ ต้องบริจาคลาภ ไม่ก่อกายศ ไม่สร้างสรรค์เสริญให้
เกิดกับใจตน ในทุกทาง และไม่หลง "เสพสุข" อย่างที่ประกอบไป
ด้วย รูป-รส-กลิ่น-เสียง - สัมผัส หรือคือ ต้องพยายาม "ทนทุกข์"
เพราะหัดอดหัดทน ไม่หลงในรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส ให้ได้.

๑๕ เม.ย. ๒๕๖๓

(ประกายธรรม ๑)

ตรวจทาน 24 มีนาคม 2568